ΠΑΛΗΑ ΠΑΤΡΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

ΤΑ ΨΗΛΑΛΩΝΙΑ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

1899. Μιὰ ἐρημικὴ πλατεῖα, ὅπως τὴ θυμᾶμαι ἀπὸ μαθητάκος μὲ δυὸ σειρὲς δένδρα (λιγούστριες) γύρω, γύρω, ποὺ ὅταν ἀνθίζαν τὰ λευκὰ λουλουδάκια τους ὅπως ἦσαν τοῦφες, τοῦφες καὶ ἔφτιαχναν τὰ μαῦρα σπόριά τους, ἀλλοίμονον στὰ ροῦχα, ποὺ θὰ πέφτανε. Γιατὶ μὲ τὸ πέσιμό τους ἔσκαζαν καὶ ἄφιναν μιὰ μαύρη ἀστερωτὴ σημαδιά, σὰν μιὰ μαύρη κουτσουλιὰ ποὺ πέφτει ἀπὸ ψηλὰ καὶ σκορπιέται. Ἂν εἶχες μάλιστα τὴν κακοτυχιὰ νὰ φορῆς ἄσπρα κι' ἀλέκιαστα ἔπρεπε νὰ σὲ φυλάῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ βάψιμό τους.

Τότε ἡ πλατεῖα αὐτή, ποὺ ἔχασε τὸνομά της, γιατὶ λέγεται Μπενιζέλου Ρούφου, δὲν εἶχε τὰ σημερινὰ στολίδια της. Στὴ μέση εἶχε τὴν ὡραία μαρμάρινη ἐξέδρα εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέβαινε κανεὶς ἀπὸ τέσσαρες μερεὶς μὲ τρία μαρμάρινα σκαλοπάτια. Κάτω ἀπ' αὐτὴ εἶχε πρασινάδα καὶ ἰδίως ἀπὸ τσιμιδόρι σὲ κυκλικὲς γραμμὲς προστατευμένο ἀπὸ χαμηλὰ σταφανωτὰ κιγκλιδώματα μὲ ἕνα διάδρομο τριγύρω. Σ' αὐτὴ τὴν ἐξέδρα τὸν παληὸ ἐκεῖνο ἁπλὸν καιρὸ κάθε Κυριακὴ ἡ φιλαρμονικὴ ἐμεθοῦσε τὴν ρωμαντικὴ τότε νεολαία, γιατὶ ἐκεῖ ἦταν τὸ γενικὸ ραντεβοῦ, ἐκεῖ ἐγινόσαντε τὰ συμπεθεριά, ἐκεῖ ὁ περίπατος, ποὺ ἔπιανε ἀπ'κεῖ καὶ περιῶντας ἀπ' τὸ γῦρο ἔφτανε στὸ μεγάλο γυρί. Μά, οἱ περισσότεροι δὲν τραβοῦσαν τόσο μακρυὰ ἐγύριζαν τὸ μικρὸ γυρὶ μέσ' ἀπὸ τὰ περιβόλια τοῦ Γεωργακοπούλου ἢ Ἀτάν, τὸ Βασιλικό, τὰ Φωτηλέϊκα κ.λ.π. καὶ σὰν ἔφθαναν ὡς τοῦ Κοζάκου ἢ ὡς ἐκεῖ, ποὺ ἐχτίστηκε ἀργότερα ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸ Σκαγιόπουλο τὸ ὁμώνυμο ὀρφανοτροφεῖο, ἐγύριζαν, πίσω. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὸ Σκαγιοπούλειο ἔως ἐπάνω στὰ Ρουφεῖκα καὶ τοῦ Λυκουργιώτη καὶ Βοῦδ κοντὰ στὸ ἀποτυχημένο ἐργοστάσιο χρωμάτων τοῦ πολυδιηγήτου ἀγωνιστοῦ ὑπὲρ τῆς προόδου Γιαννοπούλου μὲ τὸ μεγάλο καὶ ὡραῖο περιβόλι του ἐκεῖ ἦταν τὸ ρωμαντικώτερο τμῆμα μὲ τὰ περιβόλια τοῦ Νικ. Μαρούδα, τοῦ Παναῆ μὲ τὴν περιβόητη Καλομοίρα, τοῦ Βοῦδ, ἀπέναντι τοῦ Χαλκιόπουλου μὲ τοὺς θεώρατους εὐκαλύπτους, ὅπου τ' ἀηδόνια ἐχάριζαν τὴ χάρι μέσ' τὴν ἡσυχία καὶ τὴ δροσιὰ τὴν ἄνοιξι ἐνῶ τὸ γάργαρο νερὸ κυλοῦσε ἀργά, ἀργὰ γιὰ τὸν προορισμό του στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

Τὰ στολίδια τότε τῆς πλατείας αὐτῆς ἦταν τὰ τέσσαρα πολύφωτα μὲ πέντε φανάρια τὸ καθένα καὶ τὰ μεγάλα ἀράπικα πλατάνια, ποὺ ἐσκίαζαν στὴν κάθε ἄκρη της. Εἶχε καὶ τὰ καφφενεῖα της. Τοῦ Λειβαδίτη, τοῦ Μιντιλογλίτη, τοῦ Γουρούνα μὲ τὸν Κοντομῆτσο καὶ τὴ βραχνάδα του, δίπλα στὸ σημερινὸ Ζενίθ καὶ κάτω τοῦ Γιακᾶ ἕνα μικρούτσικο μαγαζὶ κάτω ἀπὸ μιὰ θεώρατη λεύκα.

Ἐκεῖ ἐλεγότανε στοῦ Γιακᾶ τὸ δένδρο ὅπου τὰ βράδυα τὸ καλοκαίρι ἐφτιανε τὸ στέκι του ὁ καραγκιόζης πότε μὲ τὸ Μιμαρο, πότε τὸ Θοδωρέλο μὲ τὸ συναρπαστικό τραγοῦδι του, τὸν Πάγκαλο κτλ. Ὁ πάγος τότε ἦτο ἄγνωστον εἶδος. Εἰς ἀντικατάστασιν ὅμως ἦταν τὰ βαρέλια τοῦ νεροῦ στὸ ὕπαιθρον, ποὺ τὰ δροσίζανε πάντα μὲ μιὰ μεγάλη λινάτσα, κι' ἔτσι τὸ νερὸ προσεφέρετο κάπως δροσερώτερο μαζὶ μὲ τὸν καφφέ, τὴν ἐφημερίδα καὶ τὴ φωτιά.

—Ἕνα ὕδατο, ἐφώναζε τὸ γκαρσόνι, καὶ ἕναν ἄνθρακ! γιὰ τὸ ἄναμμα τῶν σιγαρέττων καὶ τὴν τροφοδοσία τῶν ναργιλέδων! Τί ὡραία ἐποχή!

Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ περνοῦσαν τὰ χρόνια ἥρεμα, ἀργά, εὐχάριστα. Τὰ Ψηλαλώνια ἦτο πάντοτε τὸ καλλίτερο μέρος γιὰ τὴν ψυχαγωγία τοῦ λαοῦ. Αὐτοὶ οἱ θεώρατοι πλάτανοι! Ἡ ὡραία θέα!

1959 βραδυάζει: Ὁ ἥλιος ἔχει μιὰ ὥρα τώρα ποὺ ἐμπῆκε στὴ θάλασσα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο του. Μόλις ἄναψαν τὰ φῶτα. Κάποιος κύριος εὐθυτενής, γελαστὸς κατεβαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του, τὸ ὁποῖον ἀφίνει στὸν ἐπάνω δρόμο. Οἱ ἄνθρωποι ἐρχόμενοι ἀπὸ τὶς δουλειές τους δὲν τὸν προσέχουν, μά, κι' ἐκεῖνος δὲν βλέπει. Τὰ μάτια του εἶναι στηλωμένα στὸ νέο πάρκο, στὸ ὡραῖο ἄναβρυ τήριο, στὰ πλούσια φῶτα προχωρεῖ τὴν Γηροκομείου καὶ κάθεται στὸ πρῶτο καφφενεῖο σ' ἕνα τραπέζι.

Χαμογελάει εὐχαριστημένος. Τὰ μάτια του λάμπουνε, καμαρώνει τὰ παιδάκια ποὺ γυρίζουν μέσα στοὺς διαδρόμους τοῦ πάρκου, ποὺ βάζουν τὰ χεράκια τους στὸ νερό, ὁπότε ξαφνικὰ πέρνει φωτιὰ τὸ ἀναβρυτήριο! Τί χρώματα! κίτρινο, κόκκινο, μπλέ, μὰ πράσινο καὶ ἄλλοτε στὸ φυσικὸ λευκὸ χρῶμα οἱ πίδακες φωσφορίζουν, λάμπουν. Τί θέαμα! Μιὰ φανταστμαγορία. Μυριάδες σταγονίδια ξαναγυρίζουν καὶ πηδοῦν στὴ βάσι τους μὲ παφλασμό, σκορπίζοντας τριγύρω καὶ τὴ δροσιά τους!...

Καὶ ὁ Δήμαρχος, γιατὶ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν κύριο, ποὺ ἐσταμάτησε ἀφίνει ἕναν ἀναστεναγμὸ βαθειᾶς ἱκανοποιήσεως καὶ ἀνακουφίσεως. Τὸ ἔργο, ποὺ ἔχει τὴν πνοή του καὶ ἐξετέλεσεν ὁ μηχανικός του κ. Βασιλόπουλος καὶ συνεπλήρωσεν ὁ ἀρχιανθοκόμος τοῦ Δήμου κ. Μαρούδας εἶναι ἕνα ἔξοχο ἔργο, ποὺ τὸ ξεχωρίζει ἡ λεπτὴ διανοητικὴ ἔξαρσις, μιὰ εὐαισθησία, ποὺ δὲν ἄφηκεν ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀσθένεια νὰ συνεχίση. Γιατί — μακρὰν ἀνθρωπίνων παθῶν — καὶ μόνον αὐτὸ τὸ ἀναβρυτήριο ἂν ἦταν τὸ ἔργο του, ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν ἐκτιμήση καθένας.

Καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ ἔργου, ἀφοῦ τὸ καμάρωσε γιὰ λίγο, φοβούμενος τὴν ψύχρα, ποὺ ἄρχιζε νὰ ἔρχεται μὲ τὸν κατεβατὸ ἀπὸ τὸ Παναχαϊκό, ἐσηκώθηκε καὶ ἀργὰ ἀργὰ προχωρῶντας ἐμπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιά... εὐχαριστημένος.

Σὶκ τράνσιτ ὑκλόρια μοῦντι.

ΚΩΝΣΤ. Α. ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Ἀπόστολος Σάντας ἐκδέτει πῶς ἀφηρέδη ἡ γερμανικὴ σημαία ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

νας Γερμανὸς σκοπὸς κρυμμένος. Ὅταν φθάσαμε κοντὰ στὸν κοντό, εἴδαμε τὴν ξύλινη σκοτιά τους. Πετάξαμε πάλι κάνα δυὸ πέτρες κι' ὅταν εἴδαμε ὅτι ἦταν ἡσυχία σηκωθήκαμε ὅ θιοι καὶ προχωρήσαμε θαρρετά. Φθάσαμε σιὸν κοντό. Ψηλὰ κυμάτιζε ἡ σημαία τους. Λύσαμε το συρματόσχοινο καὶ τραβήξαμε γιὰ νὰ τὴν κατεβάσουμε. Μὰ τὴν εἶχαν μπλέξει στὴν κάτω ἄκρη της μὲ τὰ τρία συρματόσχοινα ποὺ στήριζαν τὸν κοντό. Κρεμιώμαστε καὶ οἱ δυὸ γιὰ νὰ τὴν κατεβάσουμε μὰ δὲν κατέβαινε. Ἀρχίσαμε τότε μὲ τὴ σειρὰ νὰ σκαρφαλώνουμε στὸν σιδερένιο κοντὸ γιὰ νὰ τὴν φθάσουμε καὶ νὰ τὴν κόψουμε. Μὰ ἦταν 20 μέτρα ὁ κοντὸς κι' ἦναν ἀδύνατο νὰ τὴν φθάσουμε. Κουρασμένοι σταθήκαμε γιὰ λίγο καὶ ἀποφασίσαμε, σκεφτόμαστε τὶ νὰ κάνουμε. Νὰ φύγωμε χωρὶς τὴν σημαία τους λάφυρο, δὲν τὸ σκεφθήκαμε οὔτε μίαν στιγμήν. Καὶ μέσα στὴν ἔνταση τῆς σκέψης μας, σκεφθήκαμε ὅτι πρέπει νὰ σπάσουμε τὰ τρία συρματόσχοινα, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ τὴν κατεβάσουμε. Ἀρχίσαμε τότε μὲ τὰ χέρια μας, μὲ τὰ δόντια μας, μὲ ὅ,τι μπορούσαμε, νὰ προσπαθοῦμε νὰ ξεκολλήσουμε τὰ συρματόσχοινα ἀπ' τοὺς σκουριασμένους χαλκάδες, μὲ τοὺς ὁποίους κρατιοῦνταν στὰ γύρω μάρμαρα. Κραυγὴ ἐνθουσιασμοῦ μοῦ ξέφυγε ὅταν ἔσπασε τὸ πρῶτο. Κατόπιν ἔσπασε καὶ τὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο. Ἀμέσως ξεμπλέξαμε τὰ συρματόσχοινα καὶ τὸ μισητὸ σύμβολο τοῦ φασισμοῦ κατέβηκε. Ἦταν μιὰ τεράστια σημαία 10 μ. μῆκος καὶ 4—5 πλάτος.

Στὴν μέση εἶχε τὸν ἀγκυλωτὸ σταυρὸ καὶ στὴν ἐπάνω ἄκρη τὸν Γοτθικὸ πολεμικὸ σταυρὸ τοῦ Κάϊζερ.

Μὲ λύσσα τὴν κόψαμε ἀπ' τὸ συρματόσχοινο καὶ τὴν μαζέψαμε. Σχίσαμε ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸν ἀγκυλωτὸ σταυρό. Τὴν ὑπόλοιπη τὴν κάναμε ρολὸ καὶ τὴν πήραμε. Προχωρήσαμε καὶ φθάσαμε στὴν τρύπα μας. Εἶχαν περάσει 3 ὧρες περίπου ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ εἴχαμε ξεκινήσει. Ὁ ἀέρας δρόσιζε τὰ φλογισμένα πρόσωπά μας καὶ μᾶς, ἔφερνε ἀπὸ μακρυὰ τὰ χάχανα τῶν Γερμαναράδων.

Ἀ! τώρα γελᾶστε καὶ τραγουδῆστε ὅσο θέλετε, αὔριο τὸ πρωῒ θὰ τὰ ποῦμε σκέφθηκα.

Κατεβήκαμε ἀπ' τὸ ἴδιο μέρος. Γιὰ νὰ τὴν πάρουμε μαζί μας ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ ἡ ὥρα τῆς κυκλοφορίας εἶχε περάσει. Τότε ἀποφασίσαμε νὰ τὴν κρύψωμε μέσα στὴν ἴδια τὴν σπηλιά, κάτω ἀπὸ τὸ ξεροπήγαδο. Κατεβήκαμε σιγὰ σιγά, μέχρι κάτω, φθάσαμε στὸ χεῖλος τοῦ ξεροπήγαδου καὶ τὴν πετάξαμε ὅπως ἦταν τυλιγμένη σὲ μπόγο μέσα. Ἀκούσαμε τὸν ὑδοῦπο της καὶ ἡσυχάσαμε.

Ἀνεβήκαμε πάλι καὶ φύγαμε σιγὰ σιγά, πηγαίνοντας σύριζα στὸν τοῖχο καὶ προσέχοντας μὴν συναντήσουμε καμμιὰ Γερμανικὴ περίπολο.

Ὅταν βρισκόμαστε στὴν μέση τοῦ δρόμου περίπου γιὰ τὸ σπίτι μας, μᾶς σταμάτησε ξαφνικὰ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἕνας Ἕλληνας, ἀστυνομικὸς ποὺ φύλαγε σκοπὸς σ' ἕνα δημόσιο ταμεῖο.

Τοῦ μιλήσαμε εὐγενικὰ καὶ θαρρετὰ καὶ τοῦ δώσαμε νὰ καταλάβη, ὅτι πρέπει νὰ μᾶς ἀφίση νὰ πᾶμε στὰ σπίτια μας, χωρὶς βέβαια νὰ τοῦ ποῦμε τίποτε γιὰ τὸ ζήτημα τῆς σημαίας. Μᾶς ἄφισε καὶ φύγαμε. Φθάσαμε στὰ σπίτια μας καὶ καθησυχάσαμε τοὺς δικούς μας, ποὺ μᾶς περίμεναν γεμάτοι ἀγωνία, μὴν ξέροντας ποῦ εἴμαστε. Ὅλη τὴν νύκτα δὲν κοιμήθηκα. Καὶ τὸ πρωῒ ἦρθε ὁ Μανώλης καὶ ἀνεβήκαμε στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ κυττούσαμε τὴν Ἀκρόπολι.

Μέχρι τῆς 11 π.μ. τῆς 31ης δὲν ὑπῆρχε σημαία στὴν Ἀκρόπολη. Ὅπως μοῦ ἔλεγαν τώρα τελευταῖα μὲ τὴν ἀπελευθέρωση, οἱ Ἕλληνες φύλακες τῆς Ἀκρόπολης, ἡ Γερμανικὴ φρουρὰ ἡ ὁποία ἀποτελεῖτο ἀπὸ 20 περίπου ἄνδρες τὰ εἶχε χάσει.

Πανικὸς στὸ Γερμανικὸ στρατηγεῖο, οἱ κοῦρσες πήγαιναν κι' ἔρχονταν. Τί ἔγινε ἡ πολεμική τους σημαία;

Ποιὸς τόλμησε νὰ τὴν πειράξῃ;

Μὲ τὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες βροντοφωνήσανε οἱ Γερμανοὶ τὶς κυρώσεις τους. Ἐπῆραν τὰ δακτυλικά μα; ἀποτυπώματα ἀπ' τὸ σιδερένιο κοντὸ καὶ μᾶς κατεδίκασαν ἀμέσως μὲ ἔκτακτο στρατοδικεῖο σὲ θάνατο ἐρήμην (γιατὶ δὲν μᾶς ἤξεραν).

Μᾶς ἐπεκήρυξαν καὶ μὲ χρηματικὸν ποσόν. Περιώρισαν τὶς ὧρες κυκλοφορίας τῶν πολιτῶν. Καὶ ἀπέλυσαν τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοὺς Διοικητὲς τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων τῆς περιφερείας τῆς Ἀκρόπολης.

Ἐπίσης συνέλαβαν ὅλους τοὺς Ἕλληνες φύλακες τῆς Ἀκρόπολης τοὺς ὁποίους ὅμως ἀφισαν ἐλεύθερους ἀφοῦ ἐξήτασαν τὰ ἀποτυπώματά τους καὶ τοὺς ἀνέκριναν, τὴν δὲ φρουράν τους τὴν κατεδίκασαν εἰς θάνατον καὶ τὴν ἐξετέλεσαν.

Μοῦ φαίνεται πὼς βγῆκαν λίγο ξυνὰ τὰ γλέντια τῶν Γερμαναράδων γιὰ τὸν θρίαμβο τῆς Κρήτης!!!

Ἔπειτα ἀπὸ 8 μῆνες ἐπεχείρησα νὰ φύγω γιὰ τὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ πάω στὸ στρατὸ νὰ πολεμήσω πιὸ ἐνεργὰ μαζὺ μὲ τὸν Μανώλη καὶ ἕναν ἄλλο φίλο μου. Μὰ ὕστερα ἀπὸ προδοσιὰ μᾶς ἔπιασαν οἱ Γερμανοί. Μᾶς κλείσανε στὶς φυλακές. Τότε σκέφθηκα ὅτι ἂν εἶχαν τὴν ἐξυπνάδα νὰ παραβάλουν τὰ δακτυλικά μας ἀποτυπώματα, ὅλα τελειώναν. Ἀλλὰ δὲν τὴν εἶχαν εὐτυχῶς.

Καθήσαμε λίγο καιρὸ στὶς φυλακές, ὅπου περάσαμε τοῦ κόσμου τὰ μαρτύρια (ξύλο ἀνηλεὲς σχεδὸν καθημερινῶς ντοὺς μὲ κρῦο νερὸ ἔξω στὸ κρῦο κλπ) ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦτο ὅταν βγήκαμε τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1942 ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀμνηστία ποὺ μᾶς συμπεριέλαβε, νὰ κάνῃ ὁ Μανώλης αἱμοπτύσεις.

Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτά, μπροστὰ στὶς ὑπέροχες σελίδες ποὺ ἔχει γράψει ὁ Ἑλληνικὸς λαός, στὰ τέσσαρα αὐτὰ χρόνια τῆς πιὸ σκληρῆς κι' ἀνελέητης σκλαβιᾶς, ποὺ εἴδαμε ποτὲ στὴν ἱστορία μας;

Κάθε πέτρα καὶ κάθε ἀγκωνάρι, κάθε δρόμος καὶ κάθε πεζοδρόμιο, ἔχει γραμμένη ἐπάνω μίαν ὁλόκληρη ἱστορία ἡρωϊσμοῦ καὶ θυσίας γιὰ τὴν λευτεριά, ἀπὸ γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους μάρτυρες, ἥρωες, ἀτσάλινες ψυχές, ποὺ ξεψυχάγανε προφέροντας τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδας μας.

ΛΑΚΗΣ ΣΑΝΤΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Κύριε Διευθυντά,

Θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου, κατόπιν δημιουργηθέντος θορύβου, συνεπείᾳ τῆς ἀδικαιολογήτου τιμωρίας μου παρὰ τοῦ Ἀδελφάτου τῆς Δημοτικῆς Μουσικῆς, νὰ διευκρινήσω, ὅτι ἡ ἀσθένειά μου κατὰ τὰς ἡμερομηνίας 30)4—1)5 καὶ 2)5)59 προκύπτει ἐπισήμως ἀπὸ πιστοποίησιν τοῦ ἁρμοδίου ἰατροῦ ΙΚΑ καὶ οὐχὶ ἰδιώτου ἰατροῦ, ὡς ἐσφαλμένως ἐν τῷ τύπῳ ἀνεγράφη, ὀφείλω δὲ νὰ ἐξηγήσω εἰς τοὺς κ.κ. οἵτινες ἀποτελοῦσαν τὰ μέλη τοῦ Ἀδελφάτου, ὅτι ἡ βεβαίωσις αὕτη συνίστατο στὸ ὅτι μοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει ὁ ἰατρὸς νὰ παίξω ὄργανον, καθ' ὅτι τὸ ὄργανόν μου εἶναι πνευστὸν καὶ ὄχι νὰ παραμείνω κλινήρης. Εἶναι δὲ γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς ἐλάχιστα μουσικῶς μορφωμένους, ὅτι ἕνας μουσικὸς ποὺ παίζει πνευστὸ ὄργανο, μπορεῖ νὰ ὑποστῇ ἀσθένειαν ἤτις νὰ παρεμποδίζῃ τὸ φύσημα χωρὶς νὰ εἶναι ἐξαναγκασμένος νὰ μείνῃ κλινήρης: Ὡς ἐκ τούτου, λοιπόν, διέθεσα τὴν δύναμίν μου καὶ σωματικῶς μὲ τὸ νὰ διευθύνω τὴν μπάνταν τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχω ὑποχρεώσεις, ὡς ἐργασθεὶς ὡς Μαέστρος καὶ Διδάσκαλος αὐτῆς ἐπὶ μίαν ἑπταετίαν, μιὰ καὶ τοῦτο δὲν ἐπεβάρυνε σὲ τίποτα τὴν ὑγείᾳ μου. Ταῦτα διὰ τὴν κατατόπισιν τοῦ Κοινοῦ, ὥστε νὰ μὴ μὲ καταδικάσῃ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν σωστὴν ἀλήθειαν.

Μετὰ τιμῆς

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΝΟΜΑΡΧΗΝ

Θεωροῦμεν ἐπιβεβλημένον καθῆκον ὅπως καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσωμεν τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μας πρὸς τὸν ἀξιότιμον κ. Νομάρχην Ἀχαΐας, διὰ τὴν δικαίαν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ἀπέδωσεν εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ συνελθόντος τὴν 15ην Μαΐου ἐ.ἔ. ἐκτάκτου Ἀδελφάτου, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλε βαρείας ποινὰς εἰς συναδέλφους μας μουσικούς.

Ἐν Πάτραις τῇ 30 Μαΐου 1959

Οἱ Μουσικοί:

Ἀμπατζῆς Σπυρ., Παπαγιαννάκης Ν., Χυτήρης Ν., Χρυσοβιτσᾶνος Ν., Δεληγιάννης Ν., Γκιοῦστος Δ., Παπαδόπουλος Α., Χρηστόπουλος Χ., Παπαγιαννάκης Ι., Τουγανίλης Ἰ., Εὐστρατιάδης Α., Στεφανίδης Ι., Ἀλεξανδράτος Α., Ἀργυρόπουλος Ν., Κατσαρὸς Γ., Βογιατζόγλου Θ., Μάγγος Θ., Σπαθάρας Ν., Ἀποστολᾶτος Σ., Φέδης Ν., Πασσιᾶς Χρ., Ἀργυρόπουλος Δ., Μάλλιος Ν., Σακοράφας Σ., Σινεγάλιας Γ., Λεβεντάκος Ν., Ἐλευθεριώτης Ν., Σονικιὰν Α., Κατσαρὸς Π., Πετρομελίδης Θ., Στεφανίδης Σ., Παπαδόπουλος Ἠλ., Γιούρτης Α., Στεφανίδης Ἰ., Παπαδόπουλος Δ., Ψάνθος Γ., Βεντούρας Βικ.

ΕΡΓΑΤΟΫΠΑΛΛΗΛΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ ἐργατοϋπαλληλικὴ τάξις τῆς πόλεως μας εἶναι ὑποχρεωμένη καὶ δημοσίᾳ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της καὶ τὰς εὐχαριστίας της πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὸν προκαθήμενον αὐτῆς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητον διὰ τὴν θεόπνευστον ἰδέαν τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἑβδομάδος τοῦ ἐργάτου, ἑβδομάδος ἐκδηλώσεως ἀγάπης καὶ στοργῆς πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἀφ' ἑνὸς καὶ πίστεως ἀφ' ἑτέρου τῶν ἐργατῶν πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ δημιουργίαν, ἀμφοτέρων συντελούντων εἰς τὴν ἀμβλυνσιν τῶν ἀντιθέσεων καὶ ἰσορρόπησιν τῶν δικαιωμάτων ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ Ἔθνους.

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστεῖ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Πατρῶν κ. Κωνσταντῖνον διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ὀργάνωσιν, ἀποδεικνύουσαν τὴν ἀγάπην καὶ στοργήν του πρὸς τοὺς ἐργαζομένους, καὶ ὁλόκληρον τὸν κλῆρον καὶ τοὺς λοιποὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ἀρτίαν ἐκτέλεσιν τῆς ἑορτῆς.

Ἐντολῇ Διοικήσεως

Ὁ Πρόεδρος
Γερ. Κουλουμπῆς

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Ἀθαν. Βλάχος

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΠΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΕΚΖΕΜΑΤΩΝ

Ὁ διακεκριμένος ἰατρὸς καὶ ἰδιοκτήτης κλινικῆς τοῦ Ἡρακλείου Κρήτης κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΒΙΔΗΣ εἰς ἄρθρον του δημοσιευθὲν εἰς τοπικὴν ἐφημερίδα τοῦ Ἡρακλείου γράφει τὰ ἑξῆς, σχετικῶς μὲ τὴν νέαν μέθοδον θεραπείας τῶν ρευματισμῶν καὶ ἐκζεμάτων διὰ τοῦ νέου Γερμανικοῦ μηχανήματος MASPO.

Σήμερα δύναμαι μετὰ βεβαιότητος νὰ τονίσω ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ Μασσάζ διὰ τοῦ μηχανήματος MASPO μοῦ ἔδωσεν ἀποτελέσματα ἀνώτερα πάσης προβλέψεως. Συγκεκριμένως πρὸ καιροῦ εἰσήχθη εἰς τὴν ΚΛΙΝΙΚΗΝ μου ὁ ἀσθενὴς Ἐμ. Σκουλᾶς, πάσχων ἀπὸ ὀξὺν Ρευματισμὸν μὲ τεράστιον οἴδημα τοῦ δεξιοῦ γόνατος καὶ μὲ πόνους ἀφορήτους, μὴ ὑποχωρούντων αὐτῶν εἰς οὐδὲν ἀναλγητικὸν ΝΟΒΑΛΤΙΝΗ, ΜΑΤΡΑΖΙΝΗ, ΣΑΛΙΤΣΙΑΛ, ΡΟΛΑΜΙΝΗ, ΜΟΡΦΙΝΗ, ΡΑΡΚΑΚΤΥΛ, βιταμίνας τοῦ συμπλέγματος Β, ὅλων τῶν εἰδῶν, μὲ σύγχρονον χορήγησιν ἀντιβιοτικῶν. Παρὰ τὰς ἀνωτέρω χορηγήσεις ὅλων τῶν ἐν χρήσει ἰδιοσκευασμάτων οὐδεμίαν ἀνακούφισιν εἶχεν ὁ ἀσθενὴς ἐπὶ 15 ἡμέρας μὲ συνεχεῖς δυνατοὺς πόνους καὶ ἀφοῦ ἐφήρμοσα τὸ ἠλεκτρικὸν Μασσάζ μὲ τὸ μηχάνημα MASPO ὁ ἀσθενὴς ἐθεραπεύθη ἐντὸς τριῶν (3) μόνον ἡμερῶν καὶ ἐξῆλθε τῆς κλινικῆς μου ὑγιαίστατος, χωρὶς καμμίαν πλέον ἐνόχλησιν, τώρα δὲ ἐργάζεται εἰς τὰ κτήματά του.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟΝ: Μὲ πάσχουσαν τὴν Αἰκατερίνην Μαραγκάκη, ἤτις εἰσήχθη εἰς τὴν ΚΛΙΝΙΚΗΝ μου πάσχουσα ἀπὸ παραμορφωτικὸν ἀρθριτισμὸν τοῦ δεξιοῦ γόνατος μὲ τεράστιον οἴδημα. Ἐγένετο πάραυτα ἡ θεραπεία διὰ τοῦ μηχανήματος MASPO καὶ ἐντὸς δύο (2) μόνον ἡμερῶν ἐθεραπεύθη τελείως.

ΤΡΙΤΟΝ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟΝ: Ὁ ἀσθενὴς ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΛΑΤΖΑΣ ὑπέφερε ἀπὸ χρόνιον ἐκζεματῶν ὀφρύων καὶ τοῦ Τραχύλου, καὶ ἐθεραπεύθη ριζικῶς ἐντὸς τριῶν (3) ἡμερῶν. Παρόμοια περιστατικὰ θεραπείας ὑπάρχουν πολλὰ εἰς τὴν Κλινικήν μου.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω ὅτι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ Μασσάζ μὲ τὸ εἰδικὸ μηχάνημα MASPO ἐπὶ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ, ΜΥΑΛΓΙΩΝ, ΙΣΧΙΑΛΓΙΩΝ, ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ καὶ τριχοπτώσεων ἐπιτυγχάνομεν ἄριστα ἀποτελέσματα. Πιστεύω δὲ ὅτι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς ἡ ἐπιστήμη κάνει ἕνα σοβαρὸ σταθερὸ βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός. Ὕστερα ἀπὸ τὰ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα ποὺ παρουσιάζει τὸ μηχάνημα MASPO δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζωμεν δυσκόλως ὅλας ἐκείνας τὰς παθήσεις ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ κυκλοφοριακὸν σύστημα (ρευματισμοί, ἀρθριτικά, ἰσχιαλγίαι, νευραλγίαι, πονοκέφαλοι κλπ.). Μποροῦν νὰ τὸ ἐφοδιασθοῦν οἱ ἰδιῶτες οἱ ὁποῖοι μὲ μεγάλην εὐχέρειαν τὸ μεταχειρίζονται μόνοι τους χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ἰατροῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει πολὺ μικρὸ κόστος, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃ καὶ τὸ ἀπαραίτητον ἐφόδιον κάθε Ἕλληνος ἰατροῦ.

Ποιὲς ἀρρώστειες θεραπεύει τὸ «MASPO»

Αὐτὸ εἶναι τὸ MASPO τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ μὲ μεγάλην εὐχέρειαν οἱοσδήποτε ἄνευ ἐπεμβάσεως ἰατροῦ

Τὸ Γερμανικὸ μηχάνημα MASPO μὲ τὰ πολλὰ ἀνταλλακτικὰ του ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ, Ρευματισμούς, ἀρθριτικά, Νευραλγίας, πονοκεφάλους, ἡμικρανίας, βρογχίτιδα, πόνους ποδῶν καὶ ὀσφυακῆς χώρας, ἀκαμψίαν αὐχένος, κυτταρίτιδα, ποδοσαρκίαν, κοιλιοσαρκίαν ὡς ἐπίσης καὶ ὠμοπλατοσαρκίαν. Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες οἱ Ἕλληνες διὰ τὸ νέον αὐτὸ Γερμανικὸ μηχάνημα καθόσον εἰ